

РЕШЕНИЕ

№ 669

гр. Бургас, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска
Членове: Таня Д. Евтимова
Радостина П. И.а

при участието на секретаря Мирослава Хр. Енчева
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно
гражданско дело № 20232100500731 по описа за 2023 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх.№ 45679/07.12.22г. по описа на РС-Бургас, подадена от „Викмар Ги“ ЕООД ЕИК **** със седалище и адрес на управление в гр.Бургас, ул.“****”, представлявано от управител Д.Г. ,чрез пълномощник адв. И.И. , АК-Бургас, правна кантора „И ел си“ЕООД, със служебен адрес: гр.Б**** , срещу Решение №2644 от 21.11.22г., постановено по гр.д.№ 6636/ 21г. по описа на РС-Бургас, допълнено с Решение №424/24.02.23г., **в частта**, с която са уважени иските на И. П. И., като е **признато за незаконно уволнението** му, извършено със Заповед №10/31.05.21г. на управителя на дружеството и е постановена неговата **отмяна**, присъдено е **обезщетение, дължимо на основание чл.225, ал.1 от КТ**, поради оставането на ищеца без работа, вследствие незаконното му уволнение за периода от 31.05.21г.- 30.09.21г., присъдено му е **обезщетение, дължимо на основание чл.215 от КТ за времето на командировката в чужбина за периода 28.04.21г.до 30.05.21г.** и частично е присъдено **неизплатено трудово възнаграждение за месеците април и май 2021г. на основание чл.128 от КТ.**

Страната поддържа така депозираната си в срок въззивна жалба.

Подадена е и въззивна жалба, насочена срещу допълнителното съдебно решение, с което са отхвърлени предявените от дружеството срещу И. П. И. ЕГН ***** от гр.Я**** **на срещни иски** с правна квалификация . чл.203, ал.2 от КТ,вр. чл.211 КГ, вр. чл.45 ЗЗД, за осъждането му да заплати сумата от 1654 лв., обезщетение за причинени имуществени вреди, от които 854,68 лв.- пропусната полза, представляваща стойността на неизпълнена възложена

поръчка за превоз на товар за 26.05.21г. и 800 лв. – причинена вреда, представляваща сторените от ответника разходи за гориво, командировъчни, винетни такси и амортизация на служебен автомобил, настъпили вследствие извършеното на 26.05.21г. виновно прекратяване изпълнението на трудовите задължения от страна на И., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаването на исковата молба- 07.09.21г., до окончателното изплащане.

С първоначалната жалба се възразява срещу преценката на първата инстанция, че заповед №10/31.05.21г. е незаконосъобразна. Тя се сочи за издадена в отговор на отправеното от И. до управителя на дружеството предложение за прекратяването на трудовото му правоотношение(ТПО) с работодателя. Този извод се подкрепял и от безспорно установената по делото индиция, че считано от 26.05.21г. И. е преустановил изпълнението на трудовите си задължения, в съответствие с отправеното от него заявление. Било видно и от приложените по делото GPS справки за движението на поверения на работника товарен автомобил с рег.№*****. **Сочи се, че ТПО е прекратено на основание чл.325, ал.1,т.1 от КТ, без страните да си дължат предизвестие**, като тази, към която е отправено предложението, е длъжна да уведоми другата в 7-мо дневен срок от получаването му. Настоящата хипотеза била именно такава. Заповедта била изпратена по куриер на работника, т.к. личното връчване било невъзможно, поради поставянето му под карантина. С оглед това било неоснователно претендирано и обезщетение за оставането на И. без работа, на основание чл.344, ал.1,т.3,вр.чл.225, ал.1 от КТ.

Неоснователна била и претенцията по чл.215, ал.1 от КТ за обезщетение за времето на командировката в периода от 28.04.21г. до 30.05.21г..

Заключението на експертизата по делото(ССЧЕ) установило, че за процесния период на ищеца са вече изплатени дължимите според Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина командировъчни пари в размер на по 54 евро дневно, съгласно заповедите за командировка. Тези суми били заплатени на 15.04.21г. с основание “командировка за м.04“ и на 14.05.21г. с основание „Командировка за м.05“. **Командировъчни пари в размер на 70 евро дневно не са били определяни.**

Сочи се, че на И. **е заплатено цялото дължимо трудово възнаграждение**, според отработените дни през м. април и май 2021г., видно от приложените с отговора на исковата молба ведомости, платежни нареждания, аналитичен регистър и извлечение за банкови преводи. Други суми не му се дължали. Като източник, потвърждаващ твърдението, се сочи заключението на вещото лице.

Моли се за отмяна на съдебното решение на РС в посочените части и за отхвърляне на така заявените претенции от ищеца- работник спрямо дружеството работодател – изцяло. Дирят се разноси и не се ангажират нови доказателства.

В отговора на горната жалба, подаден от въззиваем И. П. И. от гр.Ямбол, чрез адв.Г. Г. от АК-Ямбол, ул.“****”, решението в обжалваните части се сочи за правилно и обосновано, постановено след съвкупна и всестранна преценка на събраните доказателства, при правилно установена фактическа обстановка. Решението се сочи и за мотивирано, като съдът се е произнесъл по всички възражения и твърдения на жалбоподателя, относими към правния спор.

Възразява се срещу твърдението за изплатено от въззиваемия ищец до въззивника ответник предложение за прекратяване на ТПО по взаимно съгласие, т.к. през процесния период той е бил първоначално в командировка в чужбина, а след връщането му- в 10 –дневна предписана карантина. Писмена молба не била отправена от И. до дружеството, в съответствие с

изискуемата от закона форма на волеизявлението за прекратяване на ТПО. Позицията се и на съдебна практика. Изцяло се поддържат като правилни и законосъобразни и всички мотиви на първата инстанция, обосноваващи крайния й правен извод.

По отношение на дължимото обезщетение по време на командироване, се **защитава размер от 70 евро дневно**, съобразно заповедта за командироване на ищеца, която сума не е изцяло получена. В тази връзка страната се позовава и на общностното право на ЕС. Моли се за потвърждаване на съдебното решение в тази част и за присъждане на дължимите деловодни разноски.

В допълнителната въззивна жалба на работодателя се поддържа, че вследствие бездействието на работника, оставил на престой в гр. М***- Германия поверения му товарен автомобил **** в продължение на пет дни (за периода от 26.05.21г. до 31.05.21г.), бил пропуснал ползи в размер от 436,06 евро или 854,68 лв., т.к. не е изпълнил разпределена му поръчка за превоз на товар за 26.05.21г. Това наложило командироването със служебен автомобил на друг работник на дружеството (Г.П.), който да вземе ключовете и документите на товарния автомобил, съответно довело до направата на реални разходи, за които са представени: опис на изразходваните средства от шофьори след извършен курс и отчет на отделните позиции за доставки на стоки и услуги до 31.05.21г.

В обобщение се моли за отмяна на обжалваното съдебно решение и в допълнената му част, като се дири цялостно уважаване на насрещните иски на работодателя, ведно с присъждането на съдебно – деловодни разноски.

В допълнителния отговор на И. П. И. спрямо допълнителната жалба, се поддържа, че тя е неоснователна, а атакуваното съдебно решение на РС е правилно и законосъобразно и в тази му част. Изразява се пълна солидарност с мотивите на първата инстанция, че И. не следва да носи имуществена отговорност. Подробно се обосновава изводът, че поръчката не е отговаряла на изискванията и ограниченията, визирани в общностното право на ЕС, т.к. композицията надхвърляла допустимия товар в Германия от 40 тона на превозно средство. Твърденията за вреди и пропуснати ползи на работодателя не се доказвали, а освен това и ищецът не бил определил размера на твърдяната имуществена вреда.

От представянето по делото писмено доказателство (непреведено на български език), поръчка транспорт ордер 21218453 от „Инкологистикс“, можело да се направи извод, че товарът е бил предназначен за два обекта, единият от които е строителен, извън магистрално шосе. Навлото му включвало сумата от 436, 08 евро от която 49, 37 евро е данък, винетка от 12 евро, гориво и прочие. Счита, че пропуснатата полза не се дължи, тъй като няма такава.

Що се отнася до твърдението за имуществена вреда в размер на 800 лв., представляваща сторен разход за извършеното пътуване и получаване на ключовете и документите от товарния автомобил, страната сочи, че стойността на това пътуване и разходите за гориво, командировъчните, винетните такси и амортизация на служебния автомобил, също не са доказани. Автомобилът бил предаден на собственика от другия шофьор, пътувал с ищеца. Моли се за потвърждаване на съдебното решение и в тази му обжалвана част. Дирият се разноски и не се ангажират нови доказателства.

Проверката на съда, извършена на основание чл.267 от ГПК, е посочила двете жалби за редовни и допустими.

Служебната проверка на БОС по чл.269 от ГПК, определя обжалваното съдебно решение

като валидно и допустимо.

По съществото на спора, с оглед изложените в жалбите оплаквания за неправилност на постановеното съдебно решение от 21.11.22г. и допълващото го такова от 24.02.23г., при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и в приложение на закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по делото е образувано по исковата молба на И. П. И. от гр.Ямбол, против работодателя му „Викмар Г.и“ ЕООД –Бургас, съдържаща следните обективно съединени искове: за обявяване за незаконно на уволнението му, осъществено със заповед №10/31.05.21г. на управителя на дружеството, на основание чл.325, ал.1 от КТ, с посочена причина за уволнението:“ по инициатива на служителя“(претенция с правно основание чл.344, ал.1,т.1 от КТ); за осъждането на работодателя да заплати на ищеца **обезщетение на основание чл.344, ал.1,т.3 от КТ** за времето , през което е останал без работа, в резултат от незаконното уволнение(първоначално заявен като частичен иск в размер от 1300лв. от общо 3900лв., а след изменение – като иск в пълен размер от 2576,50лв.) за периода от 31.05.21г. до 30.09.21г., ведно със законната лихва, считано от 29.07.21г.(датата на предявяването на иска), до окончателното ѝ изплащане; за осъждането на ответника на **основание чл. 215, ал.1 от КТ** да заплати на ищеца обезщетение за времето на командировката му в чужбина за периода 28.04.21 година до 30.05.21 година- общо в размер от 4107 лв., представляващи левовата равностойност на 2100 евро, при предвидена ежедневна сума на командировъчни пари в размер от 70 евро; за осъждането на ответника **на основание чл.128, ал. 1, точка 2 от КТ** да заплати на ищеца неизплатената част от трудовото му възнаграждение за месеците април и май 2021 година, в общ размер от 580,81 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяването на иска, до окончателното ѝ изплащане. Претендиращи са и съдебно деловодни разноски.Първоначално исковете са заявени пред Ямболски РС, но след уважен отвод за местна подсъдност от ответника, спорът е разгледан от Бургаски РС.

Претенциите са основани на факта, че страните били в трудово правоотношение по силата на трудов договор от 15.01.2021г., според който ищецът заемал длъжността “шофьор на товарен автомобил над 12 т.” с месечно трудово възнаграждение от 650 лв., при съответно ДТВ за придобит трудов стаж и професионален опит.Твърдял е и отпуснати му командировъчни от по 70 евро на ден. По силата на това правоотношение ищецът бил командирован в периода от 28.04.2021г. до 30.05.2021г. от работодателя си с маршрут Германия – Франция – Испания – Белгия – Нидерландия – Дания. След завръщането в България, работодателят не му заплатил дължимите командировъчни пари, понастоящем възлизащи на сумата от 2100 евро или 4107 лева за периода 29.04.2021г. – 30.05.2021г., не заплатил пълното трудово възнаграждение на ищеца за м. април и май 2021г. и със Заповед № 10/31.05.2021г. управителят на дружество прекратил неправомерно трудовия му договор, считано от 31.05.2021г. на основание чл.325, ал.1 от КТ, вписвайки в заповедта причина “по инициатива на служителя”. Заповедта била изпратена по куриерска фирма на 30.06.2021г., а ищецът я получил на 01.07.2021г.

Атакуваната заповед за уволнение се сочи за незаконосъобразна, тъй като правоотношението е прекратено без изискуемите от закона предпоставки за това. Ищецът не бил предприемал действия за прекратяване на ТПО по взаимно съгласие, тъй като не желал това, нито обективно имал възможност да го стори: по време на посочената в заповедта дата на издаване – 31.05.2021г., бил поставен под 10 – дневна карантина, след влизането си на територията на Р България през ГКПП – Калотина, считано от 30.05.2021г., съгласно предписание 210530/282075 за

поставяне под карантина, а преди тази дата, от 28.04.2021г., бил служебно командирован в чужбина по посочения по-горе маршрут. Работодателят действал недобросъвестно, т.к. некоректно и без предизвестие заявил на ищеца в телефонен разговор, че след приключване на командировката не е необходимо да се явява на работа и, че трудовото му правоотношение е прекратено без предизвестие.

Поради уволнението работникът останал без работа, считано от 31.05.2021г., като общият размер на дължимото му обезщетение възлизал на 2576,50 лв.(след направено в първа инстанция и надлежно прието от съда изменение)до 30.09.21г. Претендирал е разноски.

В отговора на ответника по чл.131 ГПК исковете се оспорват като неоснователни. Признава се наличието на трудово правна връзка с ищеца, че той е изпълнявал сочената в исковата молба длъжност и още с постъпването му на работа е бил командирован в чужбина, като му е бил поверен товарен автомобил марка “*****”, модел ****, рег. номер “*****”. На 26.05.2021г. обаче, след като извършил доставка на товар в ****, Германия, ищецът паркирал товарния автомобил в гр. М***, Германия и преустановил работа(това било видно от приложените към отговора GPS справки за движението на товарния автомобил).

Твърди се, че на горната дата управителят на работодателя получил обаждане от ищеца, който му заявил, че не желае повече да работи в дружеството и поискал трудовото правоотношение да бъде прекратено. Така отправеното предложение на работника било прието от представляващия дружеството и ТПО било прекратено с процесната заповед от 31.05.2021г. От тези факти се извежда, че е извършено законосъобразно, попада в хипотезата на чл.325, ал.1, т.1 КТ, съгласно която в такъв случай никоя от двете страни не дължи предизвестие на другата и обяснява защо в заповедта като причина за прекратяването на договора е вписано „по инициатива на служителя“. Признава се и обстоятелството, че ищецът се е намирал под карантина, считано от 30.05.2021г., както и, че процесната заповед му е била изпратена по куриер, поради фактическата невъзможност за лично връчване. Моли се съдът да приеме, че прекратяването на процесното ТПО е законосъобразно, тъй като е извършено по взаимно съгласие, след отправено от работника заявление. Като следствие от това страната намира за неоснователен иска за присъждане на обезщетение за оставането на И. без работа за процесния период.

Ответникът счита неоснователен и иска за присъждане на обезщетение за времето, през което ищецът е бил в командировка за периода 28.04.2021г. – 30.05.2021г. В тази връзка сочи, че видно от приложената към исковата молба заповед, И. бил командирован за срок от 3 месеца – 28.04.2021г. до 28.07.2021г. с маршрут Германия – Франция – Испания – Белгия – Нидерландия – Дания. Съгласно заповедта командировката е с право на пътни, дневни, квартирни, паспортни, визови, други такси и разходи в размер на 70 лв. дневно. Излага, че поставеният в заповедта знак за равенство след числото “70” единствено установявал технически пропуск за изчисление на сумата от 70 лева в еврото им равностойност, но не и определяне на сума от 70 евро дневно. Липсвали доказателства в подкрепа на ищцовото твърдение, че са му определени дневни командировъчни пари за периода 28.04.2021г. – 30.05.2021г. в размер на 70 евро. Навеждат се доводи, че сумата от 70 лева, посочена в заповедта за командироване, напълно отговаря и е изцяло в съответствие с определените в Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина минимални размери на дневните командировъчни пари. Излага се, че съгласно Приложение № 2 към Наредбата дневните пари за държавите, посочени като маршрут в заповедта, са определени в размер на 35 евро.

Оспорва като неоснователен и иска за присъждане на неизплатената част от трудово възнаграждение за месеците април и май 2021г., защото за сочените месеци на ищеца вече му било изплатено възнаграждение, според отработените работни дни- установимо от приложените към отговора ведомости, платежни нареждания, аналитичен регистър и извлечение за банкови преводи. С оглед извършеното плащане на база реално отработените от ищеца през месец април 2021г. и май 2021г. дни и обстоятелството, че считано от 26.05.2021г. до 31.05.2021г. той е преустановил работа, претенциите му в исковата молба за трудово възнаграждение били неоснователни. Молил е за отхвърляне на исковете, като неоснователни и недоказани. При условията на евентуалност е отправил искане, ако съдът приеме уволнението за незаконно и отмени процесната заповед, да бъде отхвърлен като неоснователен искът за присъждане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа.

В законоустановения срок е предявен и насрещен иск от “Викмар Г.и” ЕООД за осъждането на И. П. И. да заплати на “Викмар Г.и” ЕООД, сума в общ размер на 1654, 68 лв. /хиляда шестстотин петдесет и четири лева и шестдесет и осем стотинки/, включваща 854, 68 лв. – пропуснатата полза от “Викмар Г.и” ЕООД, представляваща стойността на неизпълнена възложена поръчка за превоз на товар за 26.05.2021г. и сумата от общо 800 лв. – причинена вреда, включваща: сторените от “Викмар Г.и” ЕООД разходи за гориво, командировъчни, винетни такси и амортизация на служебен автомобил – всички настъпили вследствие извършеното на 26.05.2021г. виновно едностранно преустановяване на изпълнението на трудовите задължения от страна на И. П. И., ведно със законната лихва върху сборната главница, считано от датата на подаване на насрещния иск, до окончателното ѝ изплащане.

Поради това, че И. П. И.- на длъжност “*****”, с трудов договор № 127/15.01.2021г., едностранно преустановил на 26.05.21г. изпълнението му, т.е. преди изтичането на срока на командировката си в чужбина (определена за времето от 28.04.2021г. до 28.07.2021г. по маршрут Германия – Франция – Испания – Белгия – Нидерландия – Дания) и повереният му товарен автомобил ****, модел ****, рег. № ***** престоял в гр. М***, Германия в продължение на пет дни за периода от 26.05.2021г. до 31.05.2021г., работодателят пропуснал да реализира ползи и претърпял вреди от бездействието на работника.

Пропуснатите ползи от неизпълнение на възложена поръчка за превоз на товар за 26.05.2021г. възлизали на сумата от 436, 06 евро / 854, 68 лв./, т.к. поръчката била разпределена и следвало да бъде осъществена от И. И. с поверения му товарен автомобил.

Вредите са от това, че поради бездействието на И. се наложило “Викмар Г.и” ООД да организира и възложи на друг работник на дружеството да осъществи пътуване до гр. М***, Германия, за да получи от И. ключовете и съпътстващата документация за поверения му товарен автомобил. За това била издадена Заповед № 14/2021г. на управителя на дружеството. За резултата от изпълнението ѝ, извършеното пътуване за получаването на ключовете и документите от товарния автомобил, бил изготвен рапорт от осъществилия пътуването работник Г. П.. Стойността на извършеното пътуване представлявала сторените от “Викмар Г.и” ООД разходи за гориво, командировъчни, винетни такси и амортизация на служебния автомобил и възлижала на 800 лв. Пътуването на служебния автомобил с рег. № ***** било видно от приложените справки за движението му. Уточнява се, че с така предявената насрещна искова претенция се цели реализиране на пълната имуществена отговорност на работника по реда на чл.211 КТ, вр. чл.211, ал.1 от ГПК, като се навеждат доводи, че така извършеното деяние е умишлено, а противоправността му се изразява във виновно прекратяване изпълнението на трудовите

задължения, което от своя страна е довело до настъпване на така описаните имуществени вреди – претърпени загуби и пропуснати ползи. Сочи се, че по повод същите не е развИ.о производство по чл.210 КТ за реализиране на ограничената имуществена отговорност на работника, както и не е издавана заповед, с която да бъде определено основаниято и размера на отговорността, съответно такава заповед не му е била връчвана, нито оспорвана.

В отговора на насрещния ответник(И. П. И.), предявената претенция за пропуснати ползи и претърпени вреди от настъпилото на 26.05.2021г. виновно прекратяване изпълнението на трудовите задължения от страна на работника за общата сума от 1654, 68 лв., се оспорва като неоснователна. Заповед № 10/31.05.2021г. на управителя на дружеството за прекратяването на ТПО на страните била изпратена на работника с куриерска фирма на 30.06.2021г. /видно от клеймото на товарителницата/и получена от нея на 01.07.2021г. Счита, че от страна на работодателя спрямо него е проявено недобросъвестно отношение, т.к. първо е бил командирован, а след връщането си в страната- поставен под 10- дневна карантина, считано от 30.05.2021г., съгласно предписание 210530/282075, а уволнението му било осъществено некоректно и без предизвестие, в телефонен разговор, в който работодателят му заявил, че след приключване на командировката не е необходимо да се явява на работа, като ТПО е прекратено без необходимото предизвестие. Твърди се, че повереният на ищеца товарен автомобил, марка “****”, модел ****, рег. № *****, магистрален седлови влекач, ведно с бордовото товарно ремарке, с рег. № *****, модел *****, са с общо бруто тегло от 16 т.

Сочи, че изискванията за максимално допустимите маси в международния трафик на товарните автомобили, движещи се на територията на Общността, се регулират от Директива 96/53/ЕО на Съвета от 25 юли 1996 година, според която държавите- членки не разрешават на тяхна територия да се извършва свободен превоз на товари от превозни средства или комбинация от превозни средства, чиито характеристики на отговарят на нормативно поставени изисквания. В тази връзка сочи, че за превозни средства, представляващи комбинация от седлови влекач с двусно или триосно ремарке, максимално допустимият товар е 40 тона. Такъв е той и за Германия, а всяко нарушение относно теглото водило до санкции и спиране на МПС до достигане на допустимия товарен капацитет. Според представения по делото документ, озаглавен Transport order: 21218453 от Inco Logistics, общото тегло на товара е 25 000 кг., което заедно с брутното тегло на товарната композиция от 16 000 кг. надхвърля горепосочения допустим максимум. Този факт бил известен на управителя на дружеството-ищец и той не можел да възложи изпълнение на поръчка, явно нарушаваща цитираната европейска директива. Според сочения по-горе документ Transport order: 21218453 от Inco Logistics товарът бил предназначен за два обекти, единият от които – строителен обект извън магистрално шосе, като в навлото била включена сумата от 436, 08 евро, от която сума 49, 37 евро е данък, а 12,00 евро – винетка. Претендиращият размер на пропуснатата полза не се дължал, тъй като такава нямало, но и не била уточнена по вид и размер.

Оспорва се и претенцията за заплащане на сумата от 800 лв., представляваща стойността на извършеното пътуване - разходи за гориво, командировъчни, винетни такси и амортизация на служебния автомобил като недоказана, предвид липсата на писмени доказателства, които да ги установят. Посочва се също, че в случая ищецът по НИ е извършил рутинна замяна на двама шофьори (И. и В.Г.С.- шофьор, работещ на друг товарен автомобил, собственост на ищеца) с други двама шофьори от България, тъй като уговорката била за замяна на водачите при престой от един месец. Твърди се, че ответникът по НИ-И. И.- е пътувал заедно с В.С. от Германия за България, като автомобилът, собственост на дружеството, бил предаден от Стоянов при

пристигането им в България. Следователно смяната на шофьорите в случая не можела да генерира имуществена щета, още повече, че тя не била установена от представените доказателства и по размер.

По делото е постъпила молба от И. И., изразяваща становище по отношение на постъпилия отговор по първоначалния иск, депозиран от ответното дружество, в която се поддържат доводите, че работникът не е предприемал действия за прекратяване на ТПО по своя инициатива и по взаимно съгласие с аргумента, че дължимото обезщетение за командировъчни не е в размер на 35 евро на ден, като твърди работодателят, а в такъв от 70 евро(било видно и от представеното извлечение от банковата сметка на ищеца, сочещо, че дружеството е извършило на 14.05.2021г. частично плащане на два дни командировка в чужбина и един ден командировка в Р.България, за периода 28.04.2021г. до 30.04.2021г. в размер на 292 лева или по 70 евро на ден). Освен това в издадената заповед бил изрично посочен и размерът на командировъчните, дължими за всички служители работещи по трудов договор при ответника, командировани като шофьори. Намира, че ако волята на страните е била за получаване на българска валута, това би намерило ясен израз в приложената заповед- в колонка BGN.

При съобразяване на становищата на страните и данните по делото, първоинстанционният съд е уважил с решението си изцяло заявените от ищеца обективно съединени претенции за отмяна на уволнението като незаконосъобразно, за присъждане на обезщетение за оставане без работа и командировъчни пари, а тези за трудово възнаграждение – отчасти и е отхвърлил насрещните искове на ответника.

Тези крайни правни изводи се споделят изцяло от настоящия съд по отношение претенциите с правно основание чл.344, т.1 и т.3 КТ , тази по чл.128 от КТ и касателно насрещните искове и отчасти за иска – по чл.215 от КТ, като съображенията за това са следните:

Пред въззивния съд не е пренесен спор по следните релевантни за казуса факти, които БОС възприема така, както са установени от БРС:

Страните са били в ТПО, съгласно трудов договор № 127/15.01.2021г., като ищецът е заемал при ответника длъжността “шофьор, товарен автомобил над 12 т.” с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 650 лв. Трудовия договор е сключен при условията на чл. 67, ал.1, т.1 КТ вр. с чл. 70, ал.1 КТ, т.е. като безсрочен, но при уговорен в полза на работодателя изпитателен срок от 2 години. Със заповед № 25/05.04.2021г. на работодателя е разрешено на ищеца да ползва основен платен годишен отпуск и/или допълнителен платен отпуск за 2021г. в размер на 7 дни, считано от 05.04.2021г., а със Заповед №26 от 13.04.2021г. е разрешено на ищеца да ползва основен неплатен годишен отпуск и/или допълнителен платен отпуск за 2021г., в размер на 10 работни дни, считано от 13.04.2021г.Двете са издадени на основание чл.173а, ал.1 от КТ /л.86-87 от делото на БРС/. В представеното досие няма данни за подадена молба до работодателя за разрешаване на платен или неплатен отпуск.

Ищецът е бил командирован по маршрут Германия – Франция – Испания – Белгия – Нидерландия-Дания, за срок от 3 месеца, считано от 28.04.2021г. до 28.07.2021г., като шофьор на товарен автомобил, марка “*****”, модел ****, рег. № *****. В съдържанието на заповедта е посочено, че командировката е с право на пътни, дневни квартирни, паспортни, други такси и разходи, като разрешената сума е обозначена с числото 70 и знак за равенство след него, а над него се изброени следните опции: EUR, в EUR и в BGN. От предписание № 210530/282075, издадено от

РЗИ - гр. София (без дата) се установява, че за период от 10 дни, считано от 30.05.2021г. ищецът е поставен под карантина на адрес гр. Я****, предвид пристигането му от рискова зона – Германия. Правоотношението на страните е прекратено с обжалваната тук Заповед № 10 от 31.05.2021г., подписана от законния представител на работодателя, в която е посочено, че прекратяването е основано на чл.325, ал.1 от КТ, считано от 31.05.2021г. В графата “причини за прекратяване на трудовия договор” е записано “по инициатива на служителя”. С декларация от 08.11.2021г. ищецът е заявил, че не се е намирал в трудово правоотношение с друг работодател за периода от 31.05.2021г. до 30.09.2021г. Според справка за актуално състояние на трудовите договори на ищеца изх.280192200968986/ 17.02.2022г. на ТД на НАП Бургас, след ангажирането му по трудов договор с дружеството в периода 19.01.21г.- 31.05.2021г., е сключил нов такъв с друг работодател едва на 30.09.2021г.

Според заключението на в.л. Н.К., изслушана в БРС, за периода от 28.04.2021г. до 30.05.2021г. размерът на командировъчните пари, платени на ищеца по банков път за периода от 28.04.2021г. до 25.05.2021г. (по издадени заповед № 16/2021г. и заповед № 21/2021г.) са в размер на по 54 евро на ден (общо 1512 евро).

Експертът е изчислил командировъчните пари за процесния период (от 28.04.21г. до 30.05.21г.) при дневна ставка от по 70 лв. - на 2100 лв., при дневна ставка от по 35 евро - на общо 1155 евро, а при дневна ставка от по 70 евро дневно - на 2100 евро. Цитирани са още заповеди за командировка, в които като дължим е определен размер на командировъчните пари от 54 евро, т.е. в размер двоен на визираното за процесния период в Наредбата за командировките в чужбина при единична езда – от 27 евро.

По отношение на трудовите възнаграждения, вещото лице е установило, че за м.април 2021г., съобразно данните от платежната ведомост, са направени следните начисления за 4 р.д. – основна работна заплата – 123, 81 лв., клас за прослужено време и професионален опит 0, 74 лв., платен отпуск 7 дни (разрешен със Заповед № 25 от 05.04.2021г.), неплатен отпуск от 10 дни (разрешен със Заповед № 26 от 13.04.2021г., считано от 13.04.), общо 342, 52 лв., удържки 76, 72 лв. и нетна сума за получаване 265, 78 лв., а за месец май 2021г. - за 16 работни дни – основната работна заплата е 611, 76 лв., класът за прослужено време - 3, 67 лв., т.е. общо 615, 43 лв. След удържки от 137, 87 лв., нетната сума за получаване е 477, 56 лв.

За м. април, след плащане на 11.05.2021г. по банковата сметка на ищеца от 241, 63 лв. с основание “работна заплата м.април”, е останала незаплатена част от 24,15 лв., а за м. май - начислението за работна заплата е изцяло преведено на работника на 15.06.21г. (брутна сума е 477,56 лв.).

Експертът е изчислил също, че дължимото обезщетение за периода от 30.05.2021г. до 30.09.2021г., в случай, че уволнението е незаконно, би било равно на 2576, 50 лв.

От заключението по изготвената от вещото лице А. Ж. съдебно-техническа експертиза на представената от ищеца дигитална карта – тахограф /л.108 – 135 от делото на БРС/ се установяват началният и крайният час, както и продължителността на осъщественото през периода 28.04.2021г. до 29.05.2021г. управление на товарния автомобил от ищеца и направените от последния почивки. На 26.05.2021г. тахографът е отчетел управление с продължителност от 3.03 часа, между 05.01 и 08.50ч., на 27.05.2021г. – управление с продължителност от 0.18 часа между 13.44ч. и 14.02 ч., на 28.05.2021г. не е отчетел управление, а на 29.05.2021г. е отчетел управление с продължителност от 0.15 часа. Видно от приложения дневен отчет за дейността на водача, за периода от 26.05.2021г. –

29.05.2021г. автомобилът е изминал разстоянието от 192 км., като 159 км. са изминати на 26.05.2021г. за времето от 05.01ч. до 08.50ч., 20 км. са изминати на 27.05.2021г. за времето от 13.44ч. до 14.02ч. и 13 км. са изминати на 29.05.2021г. за времето от 07.11ч. до 07.27ч..Картата е премахната на 29.05.2021г. в 08.11ч.

Разпитан по реда на чл.176 от ГПК в съдебно заседание на 29.03.2022г., управителят на дружеството работодател признава неизгодния за него факт, че работникът И. му телефонира, считайки камиона за претоварен, т.к. поръчката е за превоз на 25 т., но твърди, че претоварване нямало, защото товарът бил 24 тона. Заявява, че ищецът не е отишъл на товарния адрес, което не се оспорва от другата страна.

Управителят признава също, че ищецът не е върнал сам автомобила, а е пътувал заедно с друг служител, че е имало планирана смяна на двамата шофьорите в Германия с други двама от България, но за след една седмица, както и, че винаги изпращал за смяна двама шофьори. Признанията се подкрепят и от останалия доказателствен материал по делото. Работникът на дружеството- Г. П.- е отпътувал от България за Германия по нареждане на работодателя на 28.05.2021г., а на 29.05.2021г. в гр. М*** е получил ключовете и съпътстващата документация за товарния автомобил от ищеца. Считано от 31.05.2021г. в 6.30ч., товарният камион е управляван вече от лицето Г. П..

Ангажирани са доказателства за разходите за гориво, командировки и др., сторени за сменниците- шофьори.

При тези данни съдът прави следните правни изводи:

Претенцията за отмяна на уволнението, постановено със заповед № 10/31.05.21г., издадена от работодателя като незаконосъобразно, е основателна.

От съдържанието на трудовия договор, с който страните са се обвързали на 15.01.21г. е видно, че той е безсрочен, но в полза на работодателя е бил уговорен двугодишен срок за изпитване на работника. Следователно в неговите рамки и без да дължи предизвестие, нито излагането на никакви мотиви(вж. чл.71 от КТ), дружеството е можело да прекрати създаденото ТПО, за което е било нужно издаването само на писмена заповед, както това е предвидено в Глава шестнадесета „ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ТРУДОВОТО ПРАВООТНОШЕНИЕ“, Раздел I от КТ. Обаче явно от съдържанието на атакуваната тук заповед за прекратяване на ТПО е, че тя не е основана на чл.71 от КТ, а на чл.325, ал.1 от КТ и макар изнесените в нея мотиви да не са прецизирани, те не навеждат на извод, че волята на работодателя е погрешно обективизирана. Такова прекратяване на ТПО е възможно и допустимо от закона и съдебната практика (например Решение № 48 от 30.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1215/2020 г., IV г. о., ГК), в което е изрично изложено разсъждението, споделяно и от настоящия състав, че...“ съществуването на обстоятелства, даващи възможност за прекратяване на трудовото правоотношение на повече от едно основания, оправомощава работодателя да избере онова, което счита за подходящо и е достатъчно да е изпълнил условията, които законодателят е поставил за неговата законност“.

Дори лаконичната в случая мотивировка на обжалваната заповед да бъде счетена за излища извън изискванията, визириани в хипотезата на чл.325, ал.1 от КТ, тя не може да се приеме за навеждаща на друго основание за прекратяване на правоотношението. Включително процесуалното поведение на работодателя в рамките на настоящото производство подкрепя извода, че волята му е била за издаването на заповед за прекратяване на трудовия договор с И. по взаимното съгласие на страните.

Прекратяването на трудовия договор по горепосочения ред се осъществява с писмена заповед от работодателя, в която не е нужно изрично вписване чия е била първоначалната инициатива, но разпоредбата на чл.325,ал.1 от КТ изисква писмено изразяване на взаимното съгласие за прекратяването, което означава, че предложението, отправено от едната страна до другата, е формално. Така, когато работодателят твърди, че работникът е бил инициатор на процедурата по прекратяването, би следвало да представи писмената му молба в този смисъл.

Наличието на такава молба по делото обаче не се твърди(твърди се устно заявено искане), следователно уволнението не може да бъде счетено за извършено при условието на чл.325, ал.1 от КТ- по взаимно съгласие на страните, поради липсата на отправено до работодателя формално волеизявление от работника в този смисъл. Следователно за последния не са възникнали предпоставките да упражни потестативното си право да прекрати конкретното ТПО по посочения ред, като отговори на отправеното му предложение с издаването на съответната заповед за уволнение в 7-дневен срок.

Оттук следва и заключението, че т.к. заповедта от 31.05.21г. е издадена при неспазване на нормите на трудовото законодателство, извършеното с нея уволнение подлежи на отмяна, в какъвто смисъл се е произнесла и първата инстанция.

Основателен според този съд е и искът по чл.344, ал.1,т.3,вр. чл.225, ал.1 от КТ за обезщетение за оставането на работника без работа в рамките на периода от 31.05.21г. до 30.09.21г.

Както е посочено и в Тълкувателно решение № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК, фактът на безработица може да бъде доказан, като се установи липсата на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка на ищеца, липса на регистрирано трудово правоотношение в НАП през исковия период, регистриране на ищеца в бюрото по труда като безработен, или чрез установяването на други обстоятелства, от които може да се направи извод за оставането му без работа, защото: трудовата книжка е официален удостоверяващ документ за отразените в него обстоятелства, който се съхранява от работника/служителя съгласно чл. 1, ал. 2 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж /ДВ бр. 102/1993 г./; с оглед задължението на работодателя по чл. 62, ал. 3 КТ за регистриране в тридневен срок на трудовите договори, удостоверението от НАП също е годно доказателство за установяване състоянието на безработица по трудово правоотношение.

Не се приема за свидетелстващ в такава насока документ обаче декларацията, с която ищецът декларира оставане без работа след уволнението, т.к. тя съставлява частен свидетелстващ документ и не е скрепена от закона с наказателна отговорност по чл. 313 НК.

Предвид горното и с оглед представената по делото справка за актуално състояние на трудовите договори на ищеца изх.280192200968986/17.02.2022г. на ТД на НАП Бургас, се установява по категоричен начин, че след прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника, за периода 31.05.2021г.- 30.09.2021г. И. е останал трудово незает, като следващото му ТПО е създадено с "В.А.Г.Р. - Трейд" ООД, гр. Сливен едва на втората посочена дата. Затова съдът намира, че искът за присъждане на обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ за периода от 31.05.2021г. до 30.09.2021г. (за 3м.29д.) се явява доказан по своето основание. Размерът му също е установен от в.л. К. със заключението ѝ в първа инстанция, като възлизащ на 2576,50лв. и е определен при съобразяване с изискванията на чл.228 от КТ на база размера на възнаграждението на работника за месеца, предхождащ този на уволнението му.Главницата следва да се присъди ведно със законната

лихва за забава, считано от подаването на исковата молба в съда. В този смисъл се е произнесъл и БРС.

Според БОС е частично основателен и искът за присъждане на командировъчни пари на основание чл.215 от КТ, за времето, в което работникът е изпълнявал задълженията си по трудовия договор в чужбина, по заповед на своя работодател.

По делото не е спорно за страните, че ищецът се е завърнал в страната от командировката си на 30.05.21г., когато е бил поставен в карантина, заради посещение в застрашена от Covid-19 дестинация(ФР Германия).Безспорно установено е и командироването му от 28.04.21г., следователно периодът на пребиваването на И. в чужбина по заповед на работодателя е ясно очертан в така посочените рамки. В този смисъл съдът намира за неоснователно възражението на въззивника, че не следва да начислява на въззиваемия работник командировъчни пари след дата 25.05.21г. БОС приема, че такива пари се дължат на И. до завръщането му в страната, т.е. и за времето от 26.05.21г. до 30.05.21г.

Спори се по размера на командировъчните пари, които работодателят сочи за определени в размер на по 70 лв. дневно, но работникът счита за определени в размер на 70 евро. БОС приема, че в заповедта за командироване на И. (л.8 – дело РС-Ямбол)е ясно посочен дневен размер на командировъчни пари, включващи пътни,дневни, квартирни, паспортни, визови и др. такси, и разходи от по 70 евро, т.к. макар след числото да не е допълнително изрично попълнена паричната единица, дневната сума попада в колоната, обозначена със знака на посочената европейска валута [EUR].

Твърдението на работодателя за размера на подневната командировъчна ставка не следва да се сподели и защото е под обичайно определяния за останалите командировани в тази дестинация шофьори на дружеството(по 54 евро според експерта К.), освен това противоречи на факта, че за процесния по делото период от време дружеството е начислило и вече заплатило на И. командировъчни пари от по 54 евро дневно (според заключението на К. са издадени две заповеди,въз основа на които на работника са платени командировъчни пари по горната ставка за 3 дни за м. април 2021г. и за 25 дни за м. май 2021г.).

Според ССЧЕ на база ставка от 70 евро дневно, командировъчните пари на ищеца за процесния период възлизат на общо 2310 евро.

Следва да се съобрази обаче, както основателно е възразил въззивникът, че част от сумата е вече заплатена на работника и тя възлиза на 1512 евро(на два транша – на 15.04.21г-162 евро и на 14.05.21г. – 1350 евро).

Следователно работодателят е останал да дължи на работника само разликата от **798 евро**, която главница следва да бъде присъдена, ведно със законна лихва за забава, считано от подаването на исковата молба(29.07.21г.), до окончателното изплащане.

По отношение претенцията по чл.128, т.2 от КТ за заплащане на трудово възнаграждение за м. април и май 2021г., БОС споделя изводите на първата инстанция.

Видно от заключението на експерт К. е, че за м. май 2021г. работодателят е начислил брутно възнаграждение за 16 р.д. в размер от 615,43лв., което намалено с дължимите удържки, възлиза на 477,56лв. изцяло заплатени на работника според вещото лице.Този извод е приет от РС и не е бил оспорен пред въззивния съд от ответника- въззивник, т.к. изцяло съвпада със становището му по спора.С оглед на това БОС не го преразглежда.

Според в.л. К. на работника е било начислено трудово възнаграждение за м. април 2021г. за 11 работни дни, в които влизат 7 дни платен годишен отпуск. Не му е начислявано възнаграждение за 10 дни, за които работодателят му е издал заповед за неплатен отпуск.

За времето, за което работодателят е приел, че дължи на работника възнаграждение е начислена брутна сума от 342,52лв., която намалена с дължимите удържки е определена на 265,78лв. от вещото лице. Според проверката при работодателя, от това задължение не са погасени само 24,15лв.

Спори се дали се дължи възнаграждение за времето, през което лицето е било изведено в неплатен отпуск, т.к. за ползването на такъв не е било отправена молба до дружеството, нито пък се твърдят и доказват някоя от предпоставките, визирани в хипотезата на чл.173 а от КТ в редакцията на нормата от 14.05.20г., сочеща, че когато поради обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка със заповед на работодателя или със заповед на държавен орган, е преустановена работата на предприятието, на част от него или на отделни работници и служители, работодателят има право да предостави платения годишен отпуск на работника или служителя и без негово съгласие, включително на работник или служител, който не е придобил 8 месеца трудов стаж.

Първоинстанционният съд е изчислил, че за посочения месец, при пълно отработено време е дължимо брутно възнаграждение на работника от 507,41лв., който извод не се оспорва от страните и изцяло се споделя от настоящата инстанция. Съобразявайки констатациите на експерта, че от тази сума вече е преведена част в размер от 241,63лв., БРС е изчислил остатък от 265,78лв., останал незаплатен на работника.

БОС възприема изцяло този краен извод, като съобразява следното: Действително в процеса не се събират данни работникът да е поискал от работодателя седем дни платен отпуск, или 10 дни неплатен отпуск. Вярно е и това, че макар като основание за разрешаването на тези отпуски да е посочена разпоредбата на чл.173а от КТ, в процеса нито се твърдят, нито доказват обстоятелства, които да бъдат подведени под хипотезата на така цитираната норма (преустановяване на работата в предприятието, в отделна част от него или в частност тази на И. въз основа на издадена от дружеството-работодател или от държавен орган заповед, поради обявено извънредно положение или извънредна епидемична обстановка).

Обаче след като и двете отпуски са били разрешени на основание чл.173а от КТ от работодателя(той продължава да поддържа и в процеса това становище), а съгласно чл.267а от КТ работникът в тези случаи има право на брутното си трудово възнаграждение и за времето на преустановяване на работата, то следва да се заключи, че И. има право да получи пълното си трудово възнаграждение за м. април 2021г., въпреки ползвания неплатен отпуск (за платения от 7 дни работникът е овъзмезден). Именно предвид основаниято за разрешаването на неплатения отпуск, въззивното дружество не може да противопостави на въззиваемия работник възражение, че не е полагал труд по време на ползването му и да го лиши от възнаграждение. Присъдената с първоинстанционното решение като трудово възнаграждение сума е именно разликата между дължимото пълно възнаграждение на ищеца за м. април 2021г. и вече заплатената му от ответното дружество част.

По насрещните искиове на ответното дружество-въззивник:

Въззивния съд ги намира за неоснователни. Това е така, защото в случая се дири пълна имуществена отговорност от работника, поради умишлено причинени на работодателя му вреди.

Като деликтно умишлено бездействие се сочи отказът на И. да осъществи по време на командироването си във ФР Германия, възложен му от работодателя превоз на товари на дата 26.05.21г. Според въззивното дружество, този отказ на работника да изпълни задълженията си по трудов договор и длъжностна характеристика, е умишлен и води до причиняване на имуществени щети, изразяващи се в сторени извънредни разходи за изпращане на друг работник, който да изпълни задачата, а също и до пропуснати ползи(печалба), която дружеството щяло да осъществи от изпълнението на двете неосъществени доставки.

Не се спори в процеса, че теглото на автомобилния състав- влекач и ремарке възлиза на 16т., нито по това, че на територията на Германия е наложено ограничение за общо тегло на превозно съоръжение и товар от максимум 40т. Разпитан в о.с.з. по реда на чл.176 от ГПК, управителят на дружеството поддържа, че И. неправилно твърдял претоварване на управлявания автомобил, касателно поръчката от 26.05.21г. В същност превозваната стока тежала 24т., а не 25 т. и ведно с МПС не надхвърляла ограничението за тегло от 40т.

Тези доводи на въззивника са неоснователни, т.к. от документа за възлагането на поръчката, отказана от И., е видно, че касае превоз на строителни материали за две доставки от по 12 500 кг., които общо възлизат на 25 тона. Следователно общият товар е 41 т. и нарушава ограничението за тегло, наложено в горепосочената държава до 40т.,съобразно изискванията на Директива 96/53/ЕО на съвета от 25 юли 1996 година относно максимално допустимите размери в националния и международен трафик на някои пътни превозни средства, които се движат на територията на Общността, както и максимално допустимите маси в международния трафик.

При това положение и като съобразява естеството на насрещните искове- дирене на обезщетение за умишлено причинени вреди по общия законов ред, по чл.203,ал.2, вр. чл.211 от КТ, вр. чл. 45 от ЗЗД, БОС приема, че не са налице изискуемите от цитираната нормативна база предпоставки за това.

За успешно провеждане на иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди спрямо работник, при условията на пълна имуществена отговорност, е нужно кумулативното наличие на следните предпоставки: деликтно поведение, имуществени вреди, причинно следствена връзка между тях и умисъл като форма на вина, която не се предполага, а се доказва от работодателя.

БОС приема, че в случая няма данни за деликт, защото поведението на работника е законосъобразно. Трайна е практиката на съдилищата в насока, че не представлява нарушение на трудовата дисциплина неизпълнението на незаконна заповед на работодателя, както и отказът на работника или служителя да изпълнява трудовите си задължения, когато това представлява сериозна и непосредствена опасност за жИ.та или здравето му. Съображенията за горното разрешение са в насока да не се толерира неправомерно поведение от страна на работодателя, вредящо на работника, който е в подчинено положение и да не се допуска извличането на облага от нарушението на закона.

Щом като една от кумулативно изискуемите от закона предпоставки за обезщетение не е налице, работникът не носи спрямо работодателя си пълна имуществена отговорност дори да се докаже настъпването на реални вреди.Извън това и само за пълнота на изложението съдът отбелязва, че според данните по делото(изявлението на ищеца в този смисъл и съвпадащото с него изявление на управителя на дружеството по чл.176 от ГПК), разходите, които насрещният ищец претендира като вреди, са направени за рутинна смяна на целия шофьорски състав, управляващ

товарния му влекач, макар да е извършена седмица по-рано от предварително планираното, а не конкретно за смяната на отказалия да извърши поръчката И., още повече, че той е работил с колега, който би могъл сам да я извърши. Следователно претендираните суми не представляват извънредни разходи и не са пряко следствие от поведението на ищеца, дори то да се счете неправомерно.

По отношение на претенцията за пропуснати ползи следва да се отбележи още едно основание за отхвърлянето ѝ, а именно ограничението на пределите на имуществената отговорност на работника спрямо работодателя, визирана в чл.205 от КТ, което изключва възможността за стойностно овъзмездяване на пропуса на работодателя да увеличи имуществото си.

Поради липсата на предпоставките, изискуеми от закона, за дирене на заявената имуществена отговорност, претенцията за нея следва да бъде отхвърлена, в какъвто смисъл се е произнесла и първата инстанция.

При този изход от обжалването, решението на първата инстанция следва да бъде потвърдено в частите, в които крайните изводи на съдилищата съвпадат и отменено в останалата обжалвана част, като вместо това се постанови ново решение, съобразяващо изложените по-горе аргументи.

На основание чл.78, ал.1 ГПК, ищецът И. има право на сторените в първа инстанция разноски, съответно на уважената част от исковете му и на основание чл.78, ал.3 от ГПК – на разноските, сторени за защита срещу отхвърлените насрещни искове на дружеството. Възприемайки метода за пропорционално изчисление на разноските на ищцовата страна, обявен в първоинстанционното решение(300лв. адвокатски хонорар за защита срещу насрещните искове и по 150лв. хонорар за всеки от останалите четири иска- общо 900лв.), въззивният съд намира, че с оглед частичната основателност на заявената жалба, следва да намали присъдените в полза на ищеца разноски за първа инстанция с 57 лв.

Дължимите му такива за настоящото производство (на основание чл.78, ал.3 от ГПК)са в размер от 538лв., като съдът отчита, че заплатеното адвокатско възнаграждение, уговорено в общ размер от 600лв., следва да бъде разпределено поравно(по 100лв.) за защитата на страната по всичките шест иска, предмет на въззивната жалба, срещу пет от които тя е счетена за неоснователна, а по отношение на шестия иск (за командировъчни пари), е частично уважена.

На основание чл.78 ал.3 от ГПК, с оглед изхода от обжалването, ответникът работодател има право на разноски за първа инстанция допълнително в размер на 69,75лв.,съобразно методът на изчисление, възприет от първата инстанция(приемаща разходи за адвокатско възнаграждение от по 112,50лв. за всеки от заявените от ищцовата страна четири иска).

На основание чл.78, ал.1 от ГПК в настоящото производство, предвид основателността на жалбата срещу сумата 2546,49лв.- претендирана като командировъчни пари, въззивникът ответник има право на разноски в размер от 50,93лв. (част от платената по сметка на БОС д.т.) и от 136,40лв. за адвокатско възнаграждение или общо на 187,33лв.

Възложената в тежест на ответника на основание чл.78, ал.6 ГПК държавна такса за заведените от ищеца пред БРС искове следва да бъде намалена от общо 314,89лв.- на 245,49 лв., дължими по сметка на БРС.

Мотивиран от горното, Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение №2644/21.11.22г., допълнено с решение №424/24.02.23г.- двете постановени по гр.д.№6636/21г. по описа на Бургаски районен съд В ЧАСТТА, осъждаща „Викмар Г.и“ ЕООД да заплати на И. П. И. от гр.Ямбол командировъчни пари за периода на командироването му в чужбина (28.04.21г.-30.05.21г.) над 798 евро, до присъдените с посоченото решение 2100 евро, ведно със законната лихва за забава върху разликата от 1302 евро, считано от 29.07.21г. до окончателното ѝ изплащане, както и В ЧАСТТА, присъждаща в полза на И. И. съдебно деловодни разноски за производството по гр.д.№6636/21г. на БРС над 416,64лв. до 518,64лв. и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска на И. П. И. с ЕГН ***** от гр.Ямбол против „Викмар Г.и“ЕООД ЕИК ****- гр.Бургас за осъждането да му заплати командировъчни пари за периода на командировка в чужбина (28.04.21г.-30.05.21г.)в размер над 798 евро, до 2100 евро, ведно със законната лихва за забава върху разликата от 1302 евро, считано от 29.07.21г. до окончателното ѝ изплащане.

НАМАЛЯВА възложената в тежест на „Викмар Г.и“ЕООД ЕИК ****- гр.Бургас държавна такса, дължима към бюджета на съдебната власт за проведеното производство по гр.д.№6636/21г. по описа на Бургаски районен съд от 314,89лв. на 245,49 лв., вносима по сметка на БРС.

ПОТВЪРЖДАВА горното решение в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА И. П. И. с ЕГН ***** от гр.Ямбол да заплати на „Викмар Г.и“ЕООД ЕИК ****- гр.Бургас допълнителни съдебно-деловодни разноски, сторени от страната в производството по гр.д.№6636/21г. по описа на БРС в размер на 69,75лв., а за производството по в.гр.д.№731/23г. по описа на БОС- съдебно-деловодни разноски в размер на общо 187,33лв.

ОСЪЖДА „Викмар Г.и“ЕООД ЕИК ****- гр.Бургас да заплати на И. П. И. с ЕГН ***** от гр.Ямбол съдебно- деловодни разноски сторени за адвокатско възнаграждение в производството по в.гр.д.№731/23г. по описа на БОС, в размер от 538лв.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред ВКС на Р България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____